

Arrest

nr. 145 025 van 7 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 maart 2012 deed verzoeksters dochter J.L.W., van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag tot verklaring van inschrijving in het Rijk als Unieburger.

Op 29 september 2012 kreeg verzoeksters dochter J.L.W. een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in functie van haar vader, G.K.W., van Nederlandse nationaliteit.

Op 12 juni 2014 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van moeder van J.L.W, haar minderjarige dochter van Nederlandse nationaliteit.

Op 9 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.06.2014 werd ingediend door:

D.,E.J. (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen verblijfsrecht kan verwerven overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° stelt dat de bedoelde "burger van de Europese Unie 'hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, (...)' . Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen - en verkrijgen - als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, dit is niet het geval.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2,5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, nu de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat werd bevestigd door de Raad van State.

De in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De genoemde artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder met betrekking tot het eerste middel dat verzoekster de uitdrukkelijk vermelde motieven niet betwist. Volgens verweerder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat aan verzoekster een bevel wordt opgelegd in toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), en wordt er eveneens gesteld dat het bevel wordt opgelegd omdat het verblijfsrecht wordt geweigerd en omdat uit het administratief dossier geen andere rechtsgrond blijkt te bestaan waaruit verzoekster op verblijfsrecht

aanspraak zou kunnen maken, zodat verzoekster bijgevolg illegaal in het Rijk verblijft. Verweerder voegt hieraan toe dat geen enkele wetsbepaling vereist dat in een verwijderingsmaatregel verwezen wordt naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet opdat voldaan zou worden aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat verweerder daarmee voorbijgaat aan artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Uit de bewoordingen van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat overigens in geen enkele uitzondering hierop voorziet, blijkt duidelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten, opdat het afdoende gemotiveerd zou zijn, een expliciete verwijzing dient te bevatten naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, volstaat een verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit niet nu deze bepaling stelt dat de bijlage 20 “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, hetgeen dus een te motiveren keuzemogelijkheid openlaat voor de gemachtigde. De bestreden beslissing bevat geen vermelding van de toegepaste bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en is dus niet afdoende gemotiveerd. Het gegeven dat werd voorzien in een feitelijke motivering – namelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat het verblijfsrecht aan verzoekster wordt geweigerd en omdat uit het administratief dossier geen andere rechtsgrond blijkt waaruit verzoekster aanspraak zou kunnen maken op verblijfsrecht – doet geen afbreuk aan de vaststelling dat elke verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontbreekt en bijgevolg de juridische motivering gebrekkig is. De beslissing tot afgifte van een bevel schendt de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot afgifte van het bevel.

Deze vaststelling laat op zich evenwel nog niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. De Raad wijst er immers op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, namelijk een “bijlage 20”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Een onderzoek dringt zich bijgevolg op van het tweede middel in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.2 In een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“[...] De beslissing is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig genomen. Verwerende partij heeft de aanvraag totaal verkeerd beoordeeld. Ze gaat er immers van uit dat de referentiepersoon, dus de minderjarige, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Niets is minder waar !! [...] De aanvraag is immers ingediend o.b.v. art. 40bis, §2, 5°: [...] Om te voldoen aan dit artikel zijn de voorwaarden als volgt:

- 1. Ouder zijn van een minderjarige Unieburger: in casu ligt er een geboorteakte voor waaruit blijkt dat verzoekster de moeder is van een minderjarige Unieburger;*
- 2. Het kind moet 'ten laste' zijn van verzoekster: verzoekster woont samen met haar kind en heeft het kind geen inkomsten;*
- 3. Het hoederecht of bewaring hebben over het kind: Verzoekster heeft het hoederecht en de bewaring over het kind;*
- 4. Voldoende bestaansmiddelen: verzoekster werkt en heeft een inkomen om te voorzien in haar eigen behoeften en in die van haar kind.*

5. *Ziekteverzekering: Verzoekster en het kind hebben een ziekteverzekering;*
6. *Gezinscel: Verzoekster woont samen met haar kind;*
Verzoekster voldoet bijgevolg aan alle wettelijke voorwaarden en is het middel gegrond.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt het motief in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De juridische toepasselijke bepalingen waarop de beslissing steunt, zijn de artikelen 40*bis*, §2, 5° *iuncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Feitelijk stelt de gemachtigde dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, slechts dan een gezinshereniging met zijn vader of moeder kan verkrijgen, als hij zelf zijn verblijfsrecht aanvraagt en verkrijgt als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hieruit blijkt dat de feitelijke en juridische overwegingen zijn weergegeven, zodanig dat verzoekster kan beoordelen of er aanleiding bestaat een beroep in te stellen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat eveneens de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40*bis*, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt’

Artikel 40*bis*, § 4, laatste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

Verzoekster voert aan dat verweerder de beslissing kennelijk onredelijk en onzorgvuldig heeft genomen en dat verweerder de aanvraag totaal verkeerd heeft beoordeeld. Zij stelt vooreerst dat verweerder er onterecht is van uitgegaan dat de referentiepersoon in het kader van artikel 40*bis*, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verzoeksters dochter J.L.W, zelf het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet aanvragen en verkrijgen. Vervolgens meent verzoekster te voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 40*bis*, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing wel degelijk correct is gemotiveerd. Volgens verweerder moet het kind, opdat het in het kader van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet als referentiepersoon zou kunnen dienen, eerst het verblijfsrecht hebben in België. Verweerder vervolgt dat artikel 40, 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vereist dat de Unieburger, *in casu* het minderjarig kind “voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”.

Hij merkt hierbij op dat “*het minderjarig kind geen aanvraag [heeft] ingediend om het verblijfsrecht in België te verkrijgen. Het kind kan bijgevolg niet beschikken over het verblijfsrecht.*” Verzoekster zou niet aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn.

De Raad wijst er echter vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat de dochter van verzoekster wel degelijk een verblijfsrecht heeft. Deze informatie werd bevestigd door een “gegevenshistoriek RN”, verkregen van de gemachtigde op grond van artikel 39/62, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters minderjarige dochter, J.L.W, heeft sinds 29 september 2012 in functie van haar vader G.K.W, met Nederlandse nationaliteit, verblijfsrecht in België als familielid van een Unieburger. Ze verkreeg vervolgens een E-kaart op 27 mei 2013. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat de dochter van verzoekster geen verblijfsrecht heeft in België.

Uit de boven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de moeder om een recht op gezinshereniging met haar minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Ze moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind dat Unieburger is, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Nergens leest de Raad in deze verwijzing naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het minderjarig kind niet alleen moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering, maar eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen op die grond. De wet sluit niet uit dat het minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat het 5° punt onder 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd om de “*les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...] In zijn Chen-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17*)”.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger vooropstelt en dat de *ratio legis* nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Er blijkt niet dat de wetgever heeft vereist dat het minderjarige kind niet enkel moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, maar dat het kind eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt met andere woorden niet dat het kind, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, geen verblijfsrecht mag hebben op een andere grond zoals *in casu*, als het daarnaast evenzeer kan aantonen, te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Bovendien is er niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen (voormeld arrest Zu en Chen, C-200/02, 30)

Voorts stipt de Raad aan dat blijkt uit de bijlage 19ter, die verzoekster bij haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ontvangen, dat zij duidelijk heeft aangegeven deze verblijfskaart aan te vragen in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van J.L.W. in het kader van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bijlage 19ter vermeldt daarop welke stavingsstukken verzoekster geacht werd binnen de drie maanden voor te leggen om haar aanvraag in het kader van dit artikel te vervolledigen, namelijk een bewijs dat haar kind ten haren laste is en dat zij over het hoederecht beschikt, een bewijs van aansluiting bij een ziektekostenverzekering en een bewijs dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor zichzelf en haar dochter.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster binnen de termijn van drie maanden onder meer de volgende stavingsstukken heeft voorgelegd: uittreksel uit het vreemdelingenregister waaruit blijkt dat verzoekster en haar minderjarige dochter op hetzelfde adres wonen in Sint-Niklaas, talrijke overschrijvingen verricht door verzoekster aan het koninklijk atheneum van Sint-Niklaas, aanvraag opening van een rekening voor de minderjarige dochter waarop verzoekster staat vermeld als wettelijke vertegenwoordiger, handtekeningenkaart, bewijsstukken van ontvangst van kinderbijslag, schrijven van Acerta van 13 juni 2014 waarin wordt gesteld dat verzoekster kinderbijslag zal ontvangen als loontrekkende, schrijven van Acerta van 9 juli 2014 waaruit blijkt dat verzoekster aanspraak kan maken op een verhoogde kinderbijslag voor éénoudergezinnen vanaf 1 juni 2014, bewijs van aansluiting bij de Christelijke Mutualiteit van de moeder met als persoon ten laste W.J., attest van OCMW van Sint-Niklaas dat verzoekster geen financiële of enige andere steun heeft ontvangen, arbeidsovereenkomsten tussen AZ [...] en verzoekster, wijzigingsclausules arbeidsovereenkomst voor mei, juli, augustus en september 2014 dat verzoekster overstapt naar een wekelijkse arbeidsduur van 38 u per week, attest van de personeelsdienst van AZ [...] met een verklaring van tewerkstelling van verzoekster en met de melding dat te laat werd doorgegeven dat zij fulltime werkt en bijgevolg te weinig werd uitbetaald, verschillende loonafrekeningen voor verzoekster door AZ [...], inburgeringscontract, paspoort van verzoekster, een gelegaliseerde “verklaring van geen bezwaar tegen vestiging dochter bij moeder” van J.L.W.’s vader, de heer G.K.W.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in het geheel niet is ingegaan op al deze voorgelegde stukken waarmee verzoekster conform artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet trachtte aan te tonen dat zij haar dochter W.J.L. ten laste heeft, over het hoederecht beschikt, over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt voor zichzelf en haar dochter. De gemachtigde heeft de motivering beperkt tot het feit dat het minderjarig kind zelf het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen om de gezinshereniging tussen verzoekster en haar minderjarig kind te ontzeggen.

Zoals *supra* gesteld leest de Raad in de verwijzing van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, dat het minderjarig kind moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering. De gemachtigde betwist dit niet. Het feit dat het kind conform artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet moet ten laste zijn van diens vader of moeder, valt moeilijk te rijmen met de vereiste dat het kind zelf verblijfsrecht moet gekregen hebben als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, want dan zou het niet ten laste zijn van de vader of moeder. De wet noch de voorbereidende werken sluiten uit dat dit minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond, zoals *in casu*. Dit laatste neemt niet weg dat het kind toch ten laste kan zijn van de ouder die om gezinshereniging verzoekt op grond van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Nu de gemachtigde het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden weigert aan een moeder met haar minderjarig kind dat Unieburger is, louter en alleen omdat het kind een verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder te betwisten dat het kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en gedekt is door een ziektekostenverzekering en zonder te betwisten dat verzoekster zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste heeft,

daadwerkelijk het hoederecht heeft, over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt en conform de wil van de wetgever de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger heeft, is de motivering niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en niet afdoende in het licht van artikel 40bis, § 2, °5 *uncto* artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Aangezien de overige onderdelen van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2014 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES